

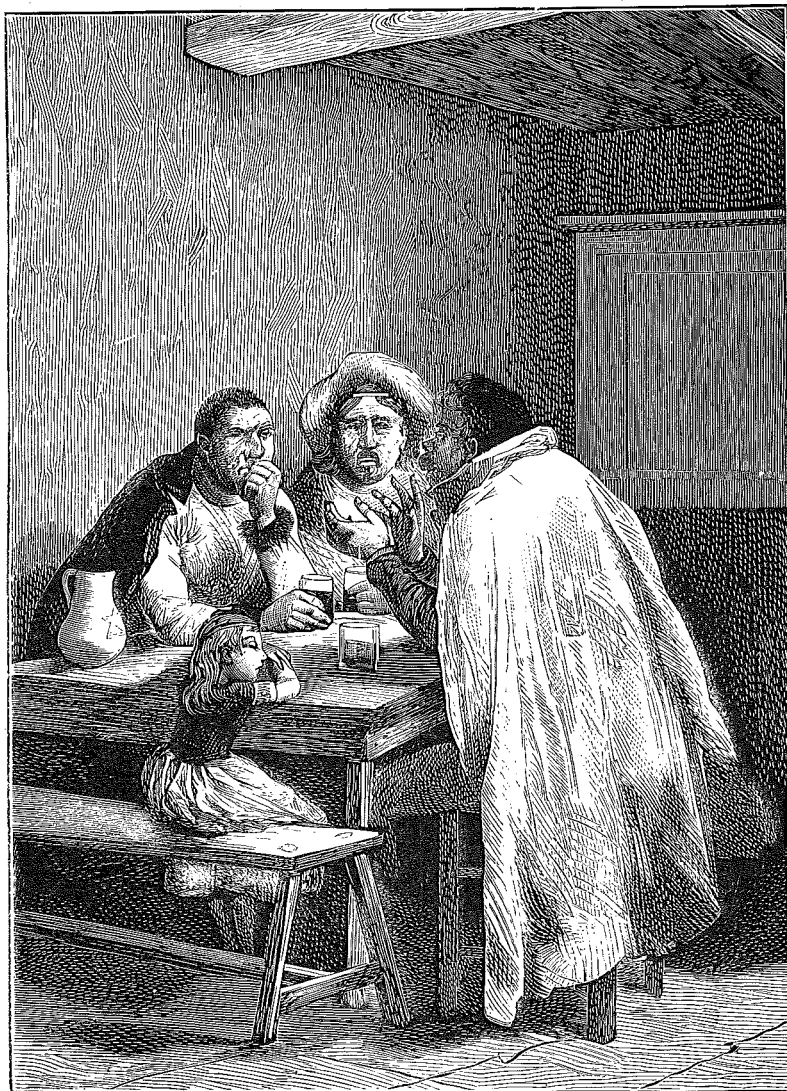
Børne Blad

Entered at the post-office at Decorah, Iowa, as second class matter.

Nr. 4.

27de januar 1895.

21de aarg.

Elia og de tre kunstnere.

Børneblad

udkommer hver søndag og koster 50 cents for året, betalt i forud. I passer til en adresse paa over 5 eksp. lebers det for 40 cents, og over 25 eksp. for 35 cents. Til Norge koster det 60 cents.

Benge og bestillinger, samt alt, hvad der angaar erpeditionen, sendes direkte til LUTH. PUB. HOUSE, Decorah, Iowa.

Alt vedkommende redaktionen af bladet sendes til Rev. C. Wulfsberg, Decorah, Iowa.

Undervisningsplan for søndagskolen.

Anden aargang.

Tredje Læse.

ABC-klassen: 2 Pet. 3, 2: „Kom de ord ihu, som forud er sagte af de hellige profeter, og vort bud, vi, som er Herrens og Frelserens apostler.“

Katekismus-klassen: } Samme som oven-
Forklarings-klassen: } for og Joh. 20,
31: „Dette er skrevet, forat I skal tro, at Jesus er Kristus, Guds søn, og at I, som tror, skal have livet i hans navn.“

W i n k.

Den berømte lærde, Dr. Kennicott, udarbejdede efter tredive aars flittigt studium et grundigt verk over det gamle testamente. Dagen efter, at han var bleven færdig med dette arbejde, spurgte hans hustru ham, hvilken bog han nu vilde tage fat paa. „D!“ svarte han, „lad os begynde paa bibelen.“

— Taarnet paa borgen Heidelberg blev engang sprængt i luften af fienden. Man ventede naturligvis, at det skulde blive forvandlet til en grushob; men det var saa godt bygget, at det ikke blev brudt istykker, da det faldt ned. Saaledes er ogsaa de forskellige bøger i bibelen saa vel sammenføjede, at „skriften ikke kan brydes“ (Joh. 10, 35).

— Bibelen er en klynge af forskellige veksler, som har holdt paa at skide frem gennem aarhundreder; og dog, som paa et mægtigt gammelt getræ, saa slutter ogsaa alle dens tilvækster lige til den sidste og yderste kvist sig sammen om den ene og samme stamme og staar paa den ene og samme rod.

— Naar vi læser bibelen, ser vi hele tiden ud over det samme landskab; der er blot den forskjel, at jo flere af dens sandheder vi merker os, desto mere løstes taagen, og desto mere afsløres dens storhed for os.

— St. Paulus kalder bibelen „aandens sverb“. Da nu dens 5 første bøger er skrevne af Moses, kan vi sige, at han lavede sverbets h a a n d t a g. Saa har vi Josva og Samuel og de mænd,

som skrev kongernes og kronikernes bøger, dernæst Job og David og Salomo samt profeterne Igefra Gaias til Malakias. Lad os tænke os, at de smedede sverbets klinge? Men hvem gav sverbet dets spids og dets skarpe eg? Det kan vi foreslå os, at evangelisterne og apostlerne gjorde, de, som skrev det nye testamente; thi det gamle testamente vilde ikke gavne os stort uden det nye, ligesom soldaten ikke vilde have stor nytte af sverbets haandtag og klinge, dersom det ikke fik en spids og en skarp eg.

— Det nye testamente er skult i det gamle; det gamle testamente er aabenbaret i det nye.

— Det nye testamente er det gamle testamente fremrykket fra spire til frugt, fra dæmring til dag, fra tegning til tempel.

— Det gamle og det nye testamente ligner de ruller, som de blev skrevne paa i gamle dage. Fra begyndelse til ende indeholder de bare en religion; men vi faar en altid klarere forstaaelse af den, efterhvert som vi aabner mere og mere af de ruller, som indeholder den.

— Forskjellen mellem det gamle og det nye testamente er lig den mellem maanen, naar den vender mod os bare en stribe af sin lysende skive, og naar den i sin fulde skønhed svæver henover nattens himmel og spreder vort mørke.

— Loven fastslaar, hvad mennesket har at gjøre; evangeliet fortæller, hvorfra mennesket skal faa denne gjøren. Naar jeg er under lægebehandling, viser den ene gren af lægekunsten, hvori sygdommen stikker, medens den anden udpeger, hvorledes jeg skal helbredes af den. Saaledes ogsaa her: Loven afbækker vor sygdom, evangeliet anbringer lægemidlet.

— Det er Kristus, som giver bibelen enhed.

— Kunsten i at bruge skriften paa ret maade og til ret velsignelse ligger deri, at man i den søger og finder Jesus Kristus, „veien, sandheden og livet“.

— Hvad en brystnaal er, efterat diamanten har faldt ud af den, hvad en have er uden en blomst, det er bibelen uden Kristus.

— Hvad et barns klæder er, efterat barnet selv er gledet ud af dem og ind i døden, og moderens arme favner bare tøjet, det vilde bibelen være, om „barnet fra Betlehem“ skulde glide ud af den.

— I gamle dage lavede en berømt kunstner et vidunderligt skold, i hvilket han fik anbragt sit eget navn paa en saadan maade, at man ikke kunde tage væk navnet uden med det samme at ødelægge skoldet. Saaledes er det med bibelen og Kristus.

— Bibelen bør læses, ikke som sagføreren, men som arvingen læser et testamente.

Lessons for the Sunday School.

SECOND YEAR.

Third Lesson.

ABC Class: 2 Pet. 3. 2: "Be mindful of the words which were spoken before by the holy prophets, and of the commandment of us the apostles of the Lord and Savior."

Catechism Class: } Same as above and
Explanation Class: } John 20.31: "These are written, that ye might believe that Jesus is the Christ, the Son of God, and that believing ye might have life through his name."

SUGGESTIONS.

That great scholar Dr. Kennicott after thirty years of study prepared a learned work on the Old Testament. The day after the work was completed his wife asked him, what book he now would take up. "Oh," said he, "let us begin with the Bible."

— The tower of Heidelberg castle was once blown up by the enemy; but it was so well put together, that it fell down, not in a shower of rubbish, but entire. Thus the different books of the Bible are so well knit together, that "Scripture cannot be broken."—John 10. 35.

— The Bible is a cluster of separate growths going on through ages; and yet, like some vast, old oak, all its additions, to the last and outermost twig, cleave to the one trunk, stand on the one root.

— In reading the Bible we always look on the same landscape; the only difference being, as we take in more and more of its statements, that more and more of the mist is rolled away, and its grandeur more and more revealed to us.

— St. Paul calls the Bible "the sword of the Spirit." Now, as Moses wrote the 5 first books, we may say that he made the **HANDLE**. Then there were Joshua and Samuel and those men, who wrote the books of Chronicles and Kings, and Job and David and Solomon, and the Prophets from Isaiah to Malachi. We will say that they made the **BLADE** of the sword. But who made the **POINT** and the **SHARP EDGE**? We may say that the evangelists and apostles, who wrote the New Testament, did these last things; for the Old Testament would not be so very useful to us without the New, even as the handle and the blade of the sword would not be of much use to the soldier, if there was not also the point and the sharp edge.

— The New Testament is hidden in the Old Testament; the Old Testament is revealed in the New Testament.

— The New Testament is the Old Testament advanced from germ to fruit, from twilight to noon, from the plan to the temple.

— The Old and New Testaments are like the rolls on which they were written in ancient times. From beginning to end they contain but one religion; but the view which we obtain of it grows clearer and clearer, as we unwind the roll that contains it.

— The difference between the Old and the New Testament is like that between the moon, when she turns toward us only a thin crescent of her illuminated disk, and when in the fullness of her beauty she walks the firmament and scatters our darkness.

— The Law is that which lays down what man is to do; the Gospel reveals whence man is to obtain it. When I place myself in the hands of physicians, one branch of the science says where the disease lies, while another points out what course to take that I may get cured of it. So here: The law lays bare our disease; the Gospel supplies the remedy.

— It is Christ who gives unity to the Bible.

— The grand secret in the right and blessed study of the Scriptures is to seek and discover therein Jesus Christ, the Way, The Truth, and the Life.

— What a breastpin is, when the diamond has dropped out of it; what a garden is without a flower, that is the Bible without Christ.

— What a babe's clothes are, when the babe has slipped out of them into death, and the mother's arms clasp only raiment, that the Bible would be, should the Babe of Bethlehem slip out of it.

— In ancient times a celebrated artist made a most wonderful shield, and wrought his own name into it in such a manner that it could not be removed without destroying the shield. It is just so with the Bible and Christ.

— The Bible is to be read, not as a lawyer, but as an heir reads a will.

Gullis haab.

(Fortsettelse.)

er er intet, som er saa velgjørende som friskt vand", sagde doktoren, idet han lagde et stort stykke smørrebrød foran ham. "Du kan ikke tro, hvor forandret du er blevet, siden du vaskede dig. Men før vi begynder at spise, maa vi bede Gud velsigne maden." Og til Roberts store forundring bøjede han hovedet og bad en kort bøn. Robert havde aldrig før været vidne til noget saadant, og doktoren læste i hans øine hans forundring derover.

En affked i borgfængslet.

„Forundrer det dig, Robbi, at jeg beder min fader om at velsigne de gaver, jeg har faaet af ham?“

„Deres fader?“

„Ja, min fader i himmelen.“

Gutten lagde merke til den hjertelige maade, hvorpaa den unge mand sagde disse ord; det var, ligesom han elskede at dvæle ved dem.

„Mener De Gud?“

„Ja, ham mener jeg, Robbi. Men sig mig, gutten min, hvad synes du om disse smørrebrød? Min lille søster har skaaet dem til mig.“

„De er umaadelig deilige“, svarte Robert med munden fuld af mad. „Har De en liden søster?“ spurgte han straks efter og saa interesseret paa doktoren, „det var morsomt; thi det har ogsaa jeg.“

„Doktorens hensigt var netop at faa gutten til at fortælle lidt om sig selv og sine egne forhold. Han vedblev derfor:

„Jasaa, har du det? Jeg gad rigtig vide, om hun ligner min søster! Da er hun en elskelig stabling.“

„Ja det tænker jeg nok, at Deres søster er. Hun ligner vel Dem, kan jeg tro“, sagde Robert trohjertet; men jeg for min del synes ikke, der findes nogen i hele verden, som kan lignedes med min lille Gulli!“ tilspøiede han.

„Gulli! Det var et vakkert navn.“

„Det er ikke hendes virkelige navn, forstaar De. Hun hedder egentlig Anne; men vi har kaldt hende Gulli helt fra hun var meget liden; fordi hun har saadant ubegribeligt vakkert haar. Det ser aldeles ud som guld; jeg har aldrig seet noget saa vakkert“, sagde Robert, som rent blev veltalende, naar han kom til at tænke paa sin lille søster.

„Men det er ikke, fordi hun har saadant vakkert haar, at jeg er saa glad i hende“, vedblev han, „jeg vilde holde af hende, om hun slet ikke havde havt noget haar. Hun er den smildeste, hjærligste og taalmodigste stabling, som findes paa jorden; hun ligger alene hele dagen, men klager aldrig, og naar jeg kommer hjem, smiler hun saa fornyet imod mig, selv om hun har saa voldsomme smerter, at de næsten ikke er til at holde ud.“

„Stakkars barn! Hun er altsaa syg?“

„Hun har været syg saa længe, saa længe, og ingen ved, hvad der feiler hende. Hun er altid træt, og hun har saadan verk i ryggen.“

„Jeg faar vel se til din lille søster. Kanste jeg kunde have nogen medicin, som kunde hjælpe hende.“

„Bil De virkelig gjøre det? Nei saa smild De er da!“ udbrod Robert med straalende ansigt. „Jeg tror, at hun snart bliver frisk, naar hun bare faar medicin. Tror ikke ogsaa doktoren det?“

„Jeg haaber det, Robbi. Men du siger, at Gulli ligger alene hele dagen. Har hun da ingen, som passer hende?“

„Mor er død!“

„Og din far da? Har du heller ikke nogen far?“

„Jo, — jeg har en — far.“ Disse ord blev sagt langsomt, idet samtidigt et mørkt skjær lagde sig over hans ansigt, og han skyndte sig tilbage til sit arbejde, som om han frygtede for flere spørgsmaal. Den unge mand havde forstaaelsen heraf og bragte samtalen hen paa noget andet, medens han fortsatte sit arbejde.

„Men, Robbi, hvad havde du gjort de gutter, som overfaldt dig idag?“

„Jeg havde ikke gjort dem noget“, svarte Robert noget nølende, „jeg bare ikke vilde være med dem. De har mange gange forsøgt at narre mig med sig; men jeg har lovet Gulli ikke at gjøre det, og det kan heller aldrig falde mig ind. Det er dette, som de er ærgelige over; og jeg ved nok, hvem det er, som har faaet dem til at overfalde mig, men han skal nok faa sin betaling derfor.“

Guttens pande blev mørk, og han knyttede hænderne, idet han sagde dette.

„Robbi, min gut“, sagde lægen, idet han venlig lagde sin haand paa gutten, „ved du, hvad Gud siger? Hør nu, saa skal jeg fortælle dig det: Men forlader I ikke menneskene deres overtrædelser, skal heller ikke eders fader forlade eders overtrædelser. Hevnen hører mig til; jeg vil betale, siger Herren, — og jeg overlader helst til Herren at straffe for mig.“

„Ja, det kan nok Gud gjøre for saadanne som Dem; men jeg tænker ikke, at han bryder sig stort om saadanne stakkars som mig. Gud er langt borte fra vort hjem.“

Disse ord blev ikke udtalte med nogen bitterhed, men rolig, som om de var en uimodsigelig sandhed.

„Min kjære gut“, sagde lægen, greben af medlidenhed over hans vanfundighed, „det er ikke sandt; Gud er ligesaa nær dig som mig.“

„Jafaa, er han det. Jeg kunde ikke tro det; men jeg ved saa lidet om ham.“

„Har du heller ikke hørt noget om Guds herlige himmel?“

„Nei, det har jeg ikke.“

„Men Kobbi, Gud vil, at du skal komme did, naar du dør, og du kan ikke komme did, uden du faar et andet sind; thi du har syndet meget mod Gud“, sagde doktoren, som med disse ord vilde søge at vække gutten op fra hans ligegyldighed.

„Hvem har sagt det?“ spurgte han, idet han blev heftig. „Det er slet ikke sandt, skal jeg sige; jeg er ikke uskikkelig. Jeg gjør, hvad jeg kan, for Gulli; jeg arbejder hele dagen og er ikke sammen med onde gutter, men opfører mig ordentlig. Jeg forstaar ikke, hvad mere man kan kræve af mig.“

„Åh, min stakkars gut“, sagde doktor Donald, idet han medlidende betragtede den lille fariseer, „du kjenner intet til den store Guds hellighed, ellers vilde du synke til jorden og raabe: Gud være mig arme synder naadig! Ved du, at en eneste syndig tanke er nok til at stille dig fra Gud for altid?“

„En eneste syndig tanke?“

Robert saa paa lægen først forundret, men derpaa forfrækket.

„Da er det ikke værdt, at jeg tænker paa at komme i himmelen“, sagde han; „thi mange onde tanker har jeg nok tænkt i mit liv.“

„Ja, Kobbi, jeg er det med os alle. Vi har alle syndet og kan ikke blive retfærdige for Gud. Og hvis vi var blevne overladte i denne elendighed, vilde vi være blevne fortabte. Men hør, min gut, — Gud selv, mod hvem vi har syndet, har aabnet os en vei til frelse.“

„Har han det? Men hvorfor kommer ikke de, som kjenner disse ting, og fortæller os derom. Vi kommer allesammen til at blive bortstødte fra Gud, og ingen bryder sig om det.“

Gutten gjemte sit ansigt i hænderne og brast i graad.

„Kobbi, min gut —“ den unge mand lagde sin arm omkring guttens hals og trak ham til sig, medens hans læber skjald af bevægelse, „der er desværre altfor meget sandt i, hvad du siger; men Gud bryder sig om dig, og Gud har sendt mig hid for at fortælle dig og andre om hans kjærlighed, en kjærlighed, som er saa stor og ubegribelig, at du vil have vanskeligt for at tro det, naar

jeg fortæller dig derom. Ved du, Kobbi, hvorfor vi gjør istand dette værelse?“

3. Gulli og hendes far.

Mens den unge doktor og Robert arbejder og snakker fortrolig sammen, vil vi kaste et blik tilbage til lille Gulli. Som fedvanlig, naar Robert havde forladt hende, kom den venlige madam Brun for at vaske og stille den lille syge pige. „Hun har ingen mor, stakkars, og jeg vilde ikke synes om, at ingen brydde sig om mine smaa, hvis jeg maatte vandre bort“, pleiede hun at sige, og hvor meget hun end havde at gjøre, maatte hun altid have tid til denne lille kjærligheds-tjeneste.

„Hvorledes staar det til idag, barn?“ spurgte hun saa venlig, hun kunde, da hun havde vasket hende og begyndte at kjenne det lange, guldgule haar. „Du har været urolig for din far igjen, kan jeg se“, vedblev hun idet hun betragtede barnets ansigt, „han er ikke kommen hjem inat, kan jeg tænke.“

„Nei, madam Brun, det er han ikke. Tror De, at noget kan være hændt ham?“

„Hændt ham! Na nei, det har ingen fare. Han vil nok komme igjen.“

„Tror De sikkert det?“ spurgte den lille med et glad smil; thi hendes let bevægelige sind begyndte atter at lettes ved det første glimt af haab. „Snilde madam Brun, De er saa god mod mig, og jeg er saa glad i Dem.“

Og barnet trak konens rynkede ansigt ned til sig og kyssede det ømt.

„Det er ikke meget en saadan en som mig kan gjøre for dig, barn“, sagde kvinden, idet hun tørrede bort et par taarer, som den uventede kjærlighedsbevisning fra den lille havde fremkaldt. „Mine egne smaa giver mig saa meget at gjøre; var jeg bare istand til at gjøre mere for dig, saa skulde jeg gjøre det. Jeg skjønner ikke, hvorledes din far kan lade dig saaledes næsten sulte ihjel, medens han selv sidder og drikker og synger paa vertshusene.“

„Snilde madam Brun, De maa ikke snakke saaledes om far! Han kommer nok snart tilbage til sin lille Gulli; thi jeg ved, at han er glad i mig. Det er bare brændevinet, som er skyld i det allesammen.“

Den lille sukede dybt.

(Fortsættes.)

En afsked i borgfængslet.
(Se billedet)

Het var en rædselstid for Frankrigs adelige familier. Revolutionen var brudt ud; fængsel og død truede ikke alene den hovmodige greve, der blot havde tænkt paa selv at nyde livet, medens han pinte sine undergivne, men ogsaa den ædle adelsmand, som ingen vidste andet end godt om.

Fra hovedstaden havde revolutionen spredt sig til provinserne, og skrækfregjeringens mænd tog de adelige borg og slotte i besiddelse. Saaledes ogsaa den borg, hvor billedet idag fører os hen. Den laa omgivet af sterke mure og dybe grave, men dens forsvarere var faa, og snart maatte den overgive sig i de vilde massers vold, efterat borgherren, den før saa anseede greve, er falden med en

knuge i brystet. Medens grevinden i borgfængslet begræder tabet af sin kjære ægtefælle, nyder erobrerne livet paa bedste maade; grevens vinkjeldere og forraadskammere staa jo aaben for dem.

Allerede den følgende dag skal grevinden føres bort. Saavidt medlidende er man dog med hende, at hun faar lov til at tage afsked med sin lille søn. Det er en tung stund. Hvad skal der blive af hende? Hun aner, at hun føres til skafot og død. Hvad skal der blive af den lille fader og moderløse, som kjærlig klapper sin grædende mama, men er for liden til at forstaa stundens alvor? Hvem skal i disse tider tage sig af ham og være i faders og moders sted? Hvor haardt det er for moderen at skilles fra den lille; atter og atter kysker hun den kjære gut og slipper ham ikke af sine arme, førend soldaterne kommer og afbryder det korte samvær. Gud holde sin haand over hendes lille gut!

Billedgaa de.

